

Z přátelských kruhů.

Z BLACK RIVER, Wash. — Ctěná redakce! Když jsem se již minule zmínil o tom zdejších vojenském přístavu, tak podotknout ještě něco o válečné lodi Nebraska. Válečná loď tato má být nejlepší ze všech válečných lodí této země. Byla zbudována loďařskou firmou Moran Company, stála \$3,733,600, váží 16,094 ton, má hloubku 23 stopy a 9 palců, rychlost její obnáší 19.06 uzlů v hodině a jest 441 stopu a 3 palce dlouhá. Výzbroj její sestává ze 4 dvanáctipalcových, 8 osmipalcových, 12 šestipalcových a 34 malých děl a 4 torpéd. Byla puštěna na vodu dne 7. září 1904 a pokřtěna guvernérkou státu Nebraska. — Na sv. 4. července jsem si udělal výlet do města Tacoma, kdež se též den odbývala velká slavnost. Slavnost ta se vydařila celkem dosti dobře, jelikož byl krásný den. Lidu se sjelo do Tacoma se všech stran mnoho, počítá se, že na 30 tisíc přespolních lidí podílelo se na slavnosti. V průvodu byly zastoupeny všechny evropské národnosti — ve vozech, automobilech, na koních, motorcyklech a vůbec skvělé přípravy všemožného druhu byly vykonány. Než nádherný průvod ten byl jaksi tichý a smutný — a proč? Inu, nebylo v něm hudebních sborů a bez hudby vypadalo vše jaksi ospale. Avšak, pardon, v celém tom ohromném, mnohotvářcovém průvodu přece hrála jedna kapela a sice slovanická. Dvanáct Srbů, oblečených ve svůj starý kroj národní, hrálo na samé jen dudy, a hudba jejich velice krásně se vyjímal. V časopisu "Tacoma Times" dostalo se také hudebníkům tím největší pochvaly. Ze všech věcí v průvodu byl nejkrásnější vůz evropský, na němž bylo dvanáct dam, z nichž prvá představovala holandskou královnu Vilémínu. Této dostalo se také prvé ceny i pochvaly ve zmíněném již listě. Po slavnosti — ve 4.30 hodin — dal jsem se dopravit na válečnou loď West Virginia, kterouž ten den navštívilo na dva tisíce lidí. Večer po 8 hodině opakovala se celá slavnost na místě asi míli od města vzdáleném, kde městský lid hraje v mí. Večer sjelo se tam na 25 tisíc lidí, takže se to vyjímal velice krásně, zvláště mně se to zamlouvalo, neboť to bylo prvné, kdy jsem viděl v ten den tak krásnou slavnost. Válečná loď West Virginia v přístavu byla celá osvětlena elektrickými žárovkami a skýtala rozkošný pohled. Vedle hlediště na vysokém břehu stála vlajka Spojených Států, rozměru 25x25, na kterouž padalo světlo z válečné lodě. Byl to věru krásný obraz. Při této slavnosti viděl jsem všechny státní úředníky. V 11.30 hodin v noci odešel jsem s hlediště do města v úmyslu, že pojedou po elektrické dráze do "spáňova", ale byl jsem velice překvapen, když jsem přišel na stanici. Stálo tam osm elektrických vlaků a ty byly lidmi namačkány. A tam také, ve vesnici Pacific City, viděl jsem tu pravou divokost americké mládeže. Několik divokých výrostků shodilo s vlaku, když tento stál, na podlahu jednu dívku, kteráž se dosti šeredně potloukla na hlavě, takže muselo býti telefonováno do vesnice Auburn lékaři, aby přijel na stanici a zraněnou dívku ošetřil. Vesnice Pacific City vzdálena jest od Auburn asi dvě míle. Na zdar!

Vás, Pučelík.

Z HORNÍ KRUPÉ U NĚM. BRODU. — Pokrok Západo, Omaha, Neb. — Jak jsem se minule zmínil, měli jsme po loď cestu znamenitou. Někteří cestující ovšem krmili ryby, ale našeho kroužku se pranic netknuo. Franta Kune pustil se do fotografování našich "cifřplátů" za dne a, aby šasn využítkoval, jak se patří, studoval veškerou francínu, maje ku pomoci dvě mladé učitelky. Zajímavým pro nás byl případ, kde si jedna dáma stěovala kapitánovi, že přý nestává dost jistí, což vyvolalo u všech v naší třídě značnou veselosť, jelikož každý byl úplně spokojen a sbloužil, vlastně posluhová, nás vyběhli, abychom si vahi ještě strážili naše míry a dobře upravují.

mi jidly pod naše číchač ústrojí. Kapitán stěující si paní potěšil, jen aby si požádala, že jistě vždy dostane tolik, co hrdlo ráčí. Na účených přednáškách nám rovněž nescházelo. Na příklad: Nebyli jsme ještě uprostřed oceánu a tu k nám přistoupil krajan, vlastně krajanek, poněvadž je ještě menší než já, a praví: "Teď jsme přejeli oceán a večer jsme v kanále." Kune však považuje se za odborníka v mořeplis, odporoval o všecko pryč, že prý krajanek musí ještě několik dnů posečkat, než nás obr vlny kanálu brázditi bude. "Ale vždyť já to přece musím vědět," tvrdí krajanek, — "přece jsem oceán přeplul již několikrát." Mimo to dověděli jsme se od téhož (byl totiž usazen v New Yorku hezkých pár roků a to několikrát), že naše Spojené Státy tvoří 13 neb 14 států. Na štěstí hodlá se též trvale usaditi v Čechách, zakoupiti neb postaviti si hostinec a bulikovati své hosty různými nesmysly. Když jsme přijížděli k břehům evropským, přiletěli nám naproti přátelé v podobě racků, kteří loď plný den cesty ku břehu doprovázeli a při pozorování jich dostalo se nám za zajímavého výkladu, který svědčil o tom, že výše zmíněný krajan má skutečně všecko uženosti v malíčku, neboť nám pravil: "Víte, tito ptáci nemají peří, alebrž chlupy a místo brků v křídlech mají blány jako — jako ostří." Samým údivem nad touto užeností jsme zůstali omráčeni, ale konečně jsme se přece zmožili na odpor, že tomu tak snad přece není. Brácha šule povídá: "Přece ostří nemá blány!" — "Jak pak nemá," tvrdil krajanek, "přece jsem jednoho chytil!" — "To přece je" — povídá šule. "Netopýr!" dodávám já. "Tak proč to neřeknete hned," — durdí se krajanek. Brácha Hynek Paulat se jen chechtá a pak si celou cestu nabíral krajanek a racky a ostří, kteří mají místo peří a brků chlupy a blány. Téhož dne dorazili jsme do přístavu plymouthského a po krátké zastávce nastoupila loď cestu k břehu francouzskému, kdež přistála v přístavu eherbourgském, kterýž jest silně opevněn. Zde jsme byli svými přáteli racky opušteni, avšak druhého dne zpozorovali jsme, že doprovázejí nás rackové jini a dle jich nemotornosti, kterou se od dřívějších lišili, seznali jsme, že jsou to němci. Tito doprovodili loď až do přístavu v Bremenhaven, kdež loď k večeru v sobotu zakotvila. Přístav brémský se nám mnoho nezamlouval; jest mělký a vezme to takřka celé půldne, než cestující možno vystoupiti na břeh. Tam připadalo nám vůbec vše neohrabané, oproti čistoti a pohodlí v přístavu v New Yorku. Po vystoupení na břeh zabrali jsme místo ve vlaku, který dovezl nás as po hodině a půl trávající jízdy do Bremen. Navštívivše úřadovnu firmy Kares a Stocky, objednali jsme si tam jízdní listky do Prahy, vyměnili nějaké naše dollary na rakouské denáry a pak odebrali jsme se do jediného českého hostince v Bremách, kterýž vlastně jest veselým krajanem p. Theo. Kubou. Po obědě prohlédli jsme si, pokud čas dovoloval, město a pak odebrali jsme se na nádraží, odkudž upaloval s námi rychlovlak k hranicím naší vlasti. Pozorujíc okny krajinu, pozorovali jsme, že obyvatelstvo živé s dílem dobýváním rašeliny a rolnictvím; avšak plodiny polní nebyly tak pěkné jako v Čechách. Celkem neposkytovala celá krajina té podívané, jakou bychom si byli přáli, a unavovala. K ránu (v neděli) blížili jsme se kvapem ku hraně, dělí naši Čechi od Germanie, a vyblížili jsme nedočkavě, kdy konečně hory, vronbíci naši milou otčinu, spatříme. Konečně zastavil vlak v Podmokli a po delší přestávce unáší nás vlak podél Labu k naší matičce, stověžaté zlaté Praze. Hoj, jak moed dunula se hrdošti prsa naše při pohledu na krásné obrazy, mihající se kolem nás! Skutečně zemský ráj oproti řádci krajině, kterouž jsme v Německu prošli a z jinavosti přibývala, až ostnuli jsme se v srdci naší Prahy. Jelikož chtěl jsem navštívit americký konsulát, byli jsme nuceni zdržeti se v Praze přes neděli a

tu jsme se vydali na obědčku, abychom vykonali své poslání a vyřídili některým krajanům zdravoty od zámožských příbuzných. Mně nepodařilo se nalézt p. Jiřího Felixe, bratra Dominika Felixe, zaměstnaného u p. Schneidera v Omaze. Užival totiž prázdnin a nalézal se právě na břehu mořském. U téhož doufal jsem dosíci pomoci k vyhledání příbuzného, takto však musil jsem též návštěvu odložit. Za to měl brácha šule více štěstí. Zaměřivše k p. Jos. Dolejškoví, restaurátoru na Vinohradech, zastihli jsme jej i manželku jeho, oba statečně se pozí. Pan Dolejška jest mnoha americkým krajanům znám z české výpravy sokolské k našemu slutu v Chicago, bylť též členem. Dostalo se nám srdečného uvítání a pohostění a při tom ukázal nám p. Dolejška svůj americký pokoj, v němž chová sponzu upomínku na Ameriku a které chová jako posvátné relikvie. Pokoj vyzdoben jest velkým množstvím amerických praporek, — vyepanými ptáky a jinými předměty. Mimo to má pan Dolejška přichystaný veliký americký prapor, který poprvé zavlaže na zemi při uvítání našich o sokolském slutu v přítomném roce. Po rozloučení se s milými hostiteli, vyhledali jsme p. Bohumila Synáčka, vlastního restauraera na Žižkově, kterému br. šule vyříditi měl pozdrav od bratra jeho, usazeného v New Yorku. Tam dostalo se nám rovněž srdečného přijetí jak od něho samého, tak od jeho roztomilé drahé polovičky. V pondělí (druhého dne) bylo počasí měnivě, avšak vzdor tomu provedl nás syn p. Synáčekv trochu po Praze. Octnuv se před konsulátem americkým, počnu vystupovati po schodech a tu spatřím gentlemana se známou tváří. Povídám: "How do you do, sir!" Pán poděkuje a já, vystoupiv nahoru, podávám mu ruku se slovy: "Tak na zdar, Frantíku!" Ten se na mne dívá s úžasem. "Dovolte —" — "No, toť se rozumí, že dovolím! Jsi přece Franta Sadílek z Wilber, či ne?" — "Ano, ano, toť se rozumí, že jsem, ale poslechni, znám tě, avšak kdybys mi dal celé království, nevzpomenu si překvapením na tvé jméno." Chvilí se pasu na jeho rozpacích a konečně pravím: "Snad, kakraholte, neznáš jméno Jozky Šterby?" Je to divné; známé jeden druhého (jak se říká) jako své vlastní boty a tu na mne zůstane koukat jako na zjevení z jiného světa. Na štěstí nemělo překvapení pro přítele Sadíka žádných zlých následků a po kratší rozmluvě sdělil mi, že u konsula mešká právě slečna Šárka Hrbková a jinou slečnou ze Cedar Rapids, jejíž jméno jsem oponent si poznamenal. Sytu to tedy po schodech nahoru a naleznuv v úřadovně konsula, p. Brittaina a značně návštěvníků, táži se po slečně Hrbkové, kterou jsem též ve vedlejší místnosti nalezl. Představivši mne konsulovi, přijemnému to pánu, vyjadřovala své potěšení a překvapení nad nenadálým shledáním tak daleko od domova. Toť se rozumí, že potěšení i překvapení bylo oboplné. Pak jsem předložil konsulovi průvodní list, ten učinil si několik poznámek. Rozloučiv se pak s přítomnými, seběhl jsem dolů, kdež se p. Sadílek bavil s mými soudruhy vypravováním, jak jsem jej překvapil. V pondělí večer vyjeli jsme pak z Prahy a v Německém Brodu nastalo loučení. Navykli jsme si velmi, jsouce všichni tři členy sokoľ rodiny. Já navrátil jsem se v práci pokračoval, — br. šule odjíždí do Uher, kdež chce býti vydatným a horlivým apoštolem učení Tyršova mezi bratry Slováky, — a br. Pavlat jede ještě dále — až do Slavonie, kde matička jeho potřebuje si jeho — zůstane však věrným a o slutu uvidí matičku Prahu v rudé košili chorvatského Sokola. Jestli jedou stisknutí bratrské pravice a vlak unáší oba milé mi junáky. Zda se kdy opět sejdem? Vzpomínaje milých druhů, usel jsem do drošky a dal jsem se dovážti do města, kdež v hotelu "u Černého orla" zůstal jsem přes noc a těšil se na ráno, kdy rozběhnu se počinami, po kterých jsem již po čtyřadvacet roků nekráčel, k mému rodišti. Jak se uvítání mne očekává?

J. R.

Z BRAINARD, Nebr. — Ctěná redakce! Konečně přece přišla žádoucí ta doba, kdy se naše městská rada usnesla, že přikročí k zbudování dávno již potřebné vodárny. V pondělí, dne 7. t. m., bylo s prací započato. Kontrakt na \$10,700 jest podepsán a většina rour po městě již rozvezena. Jak ani snad už jinak býti nemůže, mnozí rýpají proti zvýšenému platu. Než co jsou platny peníze, když při požáru není vody? Jednání lidí takových jest nerozumné. Asi 30 dělníků bude na vodárně zaměstnáno, což zajisté mnohým přijde vhod. — Též nám sem přibyl nový fezník, p. Rud. Staněk. Za rok se zde vyřídilo osm fezníků, ač zde dobrý fezník může dělati skvěle oběhody. Doufáme, že pan Staněk, který se zdá býti zručným, dodělá se zde úspěchu. — Též se nám zase dostal nanejvyšší žádoucí déšť, který pomůže korné. Úroda korny jest těžko odhadovat. Jedni tvrdí, že úroda korny bude asi poloviční, jiní opět odhadují, že vydá ¾ úrody, jisto však jest, že nevydá úrodu celou, ježto květ byl u značné míře již suchý, když se dostal konečně déšť. Totéž možno říci i o hromboráku, ovsu a senu. Toho všeho jest málo a někteří farmeři jsou nuceni seno kupovat. V okolí Brainard nalezneš sena málo i když jest rok dobrý. Farmeři se naučili pozemky lépe lépsit jen cenami — \$150 až \$175 za akr. Než ztrácí se chuť kupovat pozemky, když není sena ani ovsa pro koně a když dobytek trpí nejen hlad, ale i žízeň. Viděl jsem dobytek tak hubený, že museli při dojení krávu podepřít, by se nesvalila. Chov dobytka nemůže se vypláceti tam, kde dají na akr pastviny 5 kusů, místo aby na 2 akry těch creeků dali pouze kus jeden. Nádherné stavby, buggy a automobily v těch věcech málo pomáhají. Lépe jest mít méně pastvin dobrých, než velké lány pastvin zanedbaných. Lacinější, ale dobře obdělávané pozemky jsou pro pracovitěho rolníka lepší než drahé, nemusí se alespoň dělit s věřiteli o úrodu. Jsem skutečně zvědav, jak dopadnou předvolby dne 15. srpna. Víme již ze zkušenosti, že čekanci před volbami slibují všemožné, avšak kolik jich dostojí daným slibům? Všichni by si měli pamatovati, že po ovoci pozná se strom a člověk po skutcích. Pan Jan Moravec předplatil si na "Pokrok". Nezapomeňte, krajané, že jsem jednatel "Pokroku" a "Česko-Amerického Venkova" pro Brainard a okolí. Kdo mne poeti svou důvěrou a u mne si předplatí, toho budu častovat. Již 25 roků sloužím a ještě nedostal jsem "obřít", což zajisté dokazuje, že dělám dobro. V úctě Jos. Kastl.

ZE CENTER, N. Dak. — Ctěná redakce! Letošní rok se k nám zachoval opět macešsky — jako lonský, neb jsme tu měli takové sucho, že se člověk vláhy nedohrabal. Zem byla tak vyprahlá, že bylo s podivem, jak se ještě mnohá ta rostlina udržela při životě. Následkem letošního a loňského neúrody přijde mnoho farmerů na mízinu. Ten váš oblíbený a zkušený dopisovatel p. Lou W. Dongres v jednom svém dopisu se zmínil, že ty pohromy obýejně postihnou začátečníky, kteří jsou ještě v neutěšených poměrech, a to jest vskutku pravda. Člověk se těší, že si dluhy, bude-li úroda, trochu vypořádá, ale ono to obýejně dopadne jinak, místo co mají dluhy ubývat, ony ještě rostou. Nyní nám přší každý den, takže přenice, která se udržovala a slibovala přinésti člověku alespoň nazpět semeno vyseté, takřka stojí ve vodě a pole je tak napité, že se nelze ani do něho odvážit. Když jsme deště nejvíce potřebovali, nepřišel, a teprve nyní, když nám už skoro škodí, dostavuje se stálo. Než příroda si poroučet nedá. Co se týče sena, toho nadělají lidé důstatek, leny, korny a jiné píeniny jsou obtočné. Než celá Dakota tímto suchem stížena není. Tak na př. u Devil's Lake mají úrodu dobrou. Skrze naši

než drahé, nemusí se alespoň dělit s věřiteli o úrodu. Jsem skutečně zvědav, jak dopadnou předvolby dne 15. srpna. Víme již ze zkušenosti, že čekanci před volbami slibují všemožné, avšak kolik jich dostojí daným slibům? Všichni by si měli pamatovati, že po ovoci pozná se strom a člověk po skutcích. Pan Jan Moravec předplatil si na "Pokrok". Nezapomeňte, krajané, že jsem jednatel "Pokroku" a "Česko-Amerického Venkova" pro Brainard a okolí. Kdo mne poeti svou důvěrou a u mne si předplatí, toho budu častovat. Již 25 roků sloužím a ještě nedostal jsem "obřít", což zajisté dokazuje, že dělám dobro. V úctě Jos. Kastl.

ZE CENTER, N. Dak. — Ctěná redakce! Letošní rok se k nám zachoval opět macešsky — jako lonský, neb jsme tu měli takové sucho, že se člověk vláhy nedohrabal. Zem byla tak vyprahlá, že bylo s podivem, jak se ještě mnohá ta rostlina udržela při životě. Následkem letošního a loňského neúrody přijde mnoho farmerů na mízinu. Ten váš oblíbený a zkušený dopisovatel p. Lou W. Dongres v jednom svém dopisu se zmínil, že ty pohromy obýejně postihnou začátečníky, kteří jsou ještě v neutěšených poměrech, a to jest vskutku pravda. Člověk se těší, že si dluhy, bude-li úroda, trochu vypořádá, ale ono to obýejně dopadne jinak, místo co mají dluhy ubývat, ony ještě rostou. Nyní nám přší každý den, takže přenice, která se udržovala a slibovala přinésti člověku alespoň nazpět semeno vyseté, takřka stojí ve vodě a pole je tak napité, že se nelze ani do něho odvážit. Když jsme deště nejvíce potřebovali, nepřišel, a teprve nyní, když nám už skoro škodí, dostavuje se stálo. Než příroda si poroučet nedá. Co se týče sena, toho nadělají lidé důstatek, leny, korny a jiné píeniny jsou obtočné. Než celá Dakota tímto suchem stížena není. Tak na př. u Devil's Lake mají úrodu dobrou. Skrze naši

krajinu jezdí lidé ze South Dakoty na práci, a jak jsem již řekl, bfořou sebou dobytek a cestou ho prodávají, neb v South Dakotě nemají pro něj krmení. — Čítám rád dopisy p. Dongresa a pranic se mu nedivím, že má na venkově dobrý apetit. Však kdyby byl p. Dongres v Severní Dakotě, také by mu zde chutnalo. Já si nemohu též stěžovat na nechuť k jídlu. Moje žena mi říká, kdybych měl takovou chuť k práci jako mám k jídlu, že bych byl znamenitý člověk. Posledně jsem se zmínil o svém synkovi, který mi snědl pílučky. Ku podivu, nie mu po nich nebylo. Kdyby měly v sobě tolik látky ku zbudování těla, zajisté že by byly měly i nějaký účinek na chlapce. Když dvoleté dítě ani jich malou hrstku najednou, kolik by jich musel vzít člověk dospělý, aby dosáhl účinku, jaký lékař zaručuje? Jednu zimu jsem byl hodně churav a tu náhodou dostal se mi do rukou dopis jednoho lékaře, který sliboval vyléčiti všechny nemoci a jistě. Dopsal jsem mu a v brzkou jsem dostal odpověď, které jsem se zhroutil. Dověděl jsem se, že mám žaludečního raka, součotiny a zkrátka všechny snad nemoci. Než jsem však odeslal \$80 za léky, lékařem tím doporučené, zvěděl jsem o patentních tabletkách a za \$1.00 jsem byl vyléčen. Zdraví vás všechny J. F. Vávra.

Starému příteli, který po léta se osvědčoval, musíme zůstatí věrni. Máme-li zastaralé nachlazení, pak neschíme zkoušetí všechny možné prostředky, nýbrž nutno tu hned sáhnouti k výborně osvědčenému "Pain Expelleru". Natřeme-li si silně krk, prsa a chodidla, v krátkém čase poznáme blahodárny účinek. Možno pak "Pain Expeller" v Americe obdržeti ve všech lékárnách po 25 centů láhev. Nutno však při tom dáti pozor na ochrannou známku kotva.

Dělníci, farmeři, Dobrý v každý čas.

a všichni lidé těžce pracující mívají často ledvinovou nemoc. Kákoliv pozorujete nějakou slabost a nepravdivost ledvin, jater neb měchýře, uživejte pro jejich posílení

Severův Silitel ledvin a jater.
Cena 50c a \$1.00.

Severův Krvečistitel.
Cena \$1.00.

Moderní nemoc.

Nervové vyášení se obecně považuje za nemoc moderního života. Počet nervosou stížených lidí včelíhled roste.

Zde jsou příčiny: Starosti, ostrá soutěž, přepracování, škodlivé návyky, zaměstnání uvnitř, výstřednosti všeho druhu, nesprávný způsob života.

Zde jsou příznaky: Nespavost, úzkostlivost, nepokoj, neklid, popudlivá nálada, povšechná ochablost, vzrušení a lekání se, stíněnost a zádumčivost.

Zde jest lék:

Severův Nervoton.

Tiší a posiluje ochablé nervy. Vrací soustavě pružnost a energii. Přináší klidný, osvěžující spánek. Dává sílu a svěžest celé soustavě.

Opatřte si jej ještě dnes. -:- Cena jeden dollar.

Na prodej v lékárnách. Vždy vyslovně žádejte Severovy Léky. Radu a poučení o vaší chorobě ochotně a zdarma v našem lékařském oddělení.

